

РЕШЕНИЕ

№95

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 22 март 2012г.

Административен съд-Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА Г.

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура-Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 71 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЕТ "****", с ЕИК по БУЛСТАТ 113554545, със седалище и адрес на управление: с. Мещица, ул. „****“ № 5 срещу решение № 927/18.11.2011 г. на Районен съд-Перник, постановено по НАХД № 1138 по описа на съда за 2011г., което е потвърдено НП № 0035810/28.05.2011 г. на Директор на ТД на НАП-София, издадено срещу ЕТ "****" в качество му на „работодател“ за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. ”в” от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), като на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО са наложени две административни наказания „имуществена санкция” всяко в размер на по 4 000 (четири хиляди) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е постановено в нарушение на закона, както и че наложеното наказание е явно несправедливо – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди, че са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. На тези основания от настоящия съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, както и потвърденото процесно наказателно постановление. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Представява се от адв. И.***, който поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ.

Ответникът по жалбата ТД на НАП – София, чрез процесуалния си представител застъпва становище за неоснователност на жалбата и за оставяне в сила на съдебния акт, постановен от първоинстанционния съд.

Представителят на Окръжна прокуратура-Перник-прокурор Стефанова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Казусът не следва да се третира

като маловажен, решението е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на становищата си.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка за валидност и допустимост на съдебното решение, настоящата касационна инстанция намира решението за валидно и допустимо, но незаконосъобразно.

Районен съд Перник незаконосъобразно е приложил материалния закон. Не е изследвал относимите към делото обстоятелства, незадълбочено е анализирал наличните доказателства и въз основа на същите е изградил необоснована фактическа обстановка, подробно изложена в атакуваното решение, поради което изводите на първоинстанционния съд във връзка с установената фактическа обстановка не се споделят. Нито в съставения на 02.05.2011г. акт за установяване на административно нарушение, нито в издаденото наказателно постановление, нито от свидетелските показания на свидетелите А.*** и В.*** се установява, че жалбоподателят е бил длъжен да внесе дължими осигурителни вноски за наети от него работници и служители по трудови правоотношения за м. 04 и 05.2010г.. Липсват каквито и да било преки или косвени доказателства, които да кореспондират с изнесеното от административно наказващия орган. Не са ангажирани доказателства за трудови правоотношения между касационния жалбоподател и евентуално наетите от него лица. Не е посочен и размер на дължимите осигурителни вноски за м. 04 и 05.2010г. за да може да се разсъждава за приложение на чл. 28 от ЗАНН, защото едно е да не са внесени тези вноски само за едноличния търговец, т. е личните му осигуровки, а друго е положението ако не е внесъл тези вноски за множество лица, работници в управляваното от него предприятие. Органите по приходите на ТД на НАП офис Перник не са посочили дължимите от жалбоподателя суми за здравно-осигурителни вноски.

Правото на защита на обвиняемия е неразривно свързано с неговото правно положение, произтичащо от презумпцията за невинност, изрично установена с чл. 16 от Наказателнопроцесуалния кодекс. Гаранцията за реализиране на това правно положение лежи в изискването съответните държавни органи да докажат виновността на нарушителя, в забраната да се прехвърля тежестта на доказването върху него, в изискването съдът да признае подсъдимия за виновен, когато обвинението е доказано по несъмнен начин, а също и че присъдата не може да почива на предположения. С чл. 16 и чл. 303, ал. 2 НПК ясно и категорично е изразен принципът за невинност на подсъдимия до завършване на наказателното производство, като е уточнено, че същият се признава за виновен само когато обвинението е доказано по несъмнен начин. Написаното важи в пълна степен и в административно наказателното производство, като при постановяване на решението първоинстанционния съд се е съобразил с основните принципи гарантиращи равенство в процеса.

В рамките на производството по налагане на административното наказание констатациите отразени в АУАН се считат за верни до доказване на противното, но по силата на чл.16 ал.2 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН в съдебното производство нямат обвързваща доказателствена сила. Презумпцията за вярност /виновност/ е в сила до приключване на производството по налагане на наказанието, но пред съда обвинителната теза следва да се докаже. Съдът е длъжен разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите доказателства и доказателствени средства дали е

извършено нарушение и обстоятелствата при които е извършено. В случая, наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН, в който са посочени факти и обстоятелства, който не дават основание да се приеме, че ЕТ е дължал внасяне на осигуровки по отношение на други лица. АУАН не е подкрепен с доказателства за извършено от касатора административно нарушение за това, че не е заплатил осигурителни вноски за здравно осигуряване на наети от него работници и служители. В съдебното производство въобще не е изследван въпроса за кои лица наказаният е бил длъжен да плати. В тази връзка следва да се отбележи, че свидетелските показания на актосъставителката по никакъв начин не внасят яснота по размера на дължимите вноски и респективно за кои лица се дължат тези вноски. Административния орган чиято е тежестта на доказване е длъжен да докаже, че ЕТ**** е работодател на конкретни лица и за тези лица е длъжен да плати вноските и това доказване е свързано със съставомерността на нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗЗО. Този съществен момент е убегнал и не е установен нито от административно-наказващия орган, нито при въззивната проверка на обжалваното наказателно постановление. Може в правния мир да съществуват и административния орган да разполага с такива доказателства, но настоящата инстанция е инстанция по доказателствата и се произнася само по доказателствата, които са в кориците на делото.

ЕТ**** е останал с убеждението, че предявеното му нарушение касае внасяне на дължими вноски за него като ЕТ и ФЛ и респективно тези вноски са внесени и в хода на съдебното производство са представени доказателства. Това е само предположение. Извън всякакво съмнение е обстоятелството, че съобразно разпоредбата на чл. 303 от НПК, присъдата не може да почива на предположения и съдът признава дадения подсъдим за виновен, само и единствено когато обвинението е доказано по несъмнен начин, което в конкретния случай не е сторено с изискваната от закона категоричност.

Събраният и проверен в хода на съдебното следствие доказателствен материал е достатъчен за формиране на извода, че вмененото нарушение на касационния жалбоподател е недоказано. Поради това, решението следва да бъде отменено изцяло и да се постанови друго, с което делото да се реши по същество с отмяна на издаденото наказателно постановление.

Мотивиран така, касационен състав при Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 927/18.11.2011 г. на Районен съд–Перник, постановено по НАХД № 1138 по описа на съда за 2011г., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 0035810/28.05.2011 г. на Директор на ТД на НАП–София издадено срещу ЕТ **** с ЕИК по БУЛСТАТ ****, със седалище и адрес на управление: с. Мешица, ул. „****” №5 за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. ”в” от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), като на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО са наложени две административни наказания „имуществена санкция” в размер всяко на по 4 000 (четири хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ:

1./п/

2./π/